

NEJVYŠŠÍ SOUD

Mgr. Petr TOMÍČEK
vedoucí oddělení styku s veřejností

sp. zn. Zin 93/2021

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší soud jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), rozhodl o žádosti **T. R.**, nar. XY, doručovací adresa POSTE RESTANTE, XY, elektronická adresa XY@gmail.com (dále jen „žadatel“), ze dne 2. 6. 2021, v řízení sp. zn. Zin 93/2021 (dále jen „projednávaná žádost“),

takto:

I. Podle § 15 odst. 1 v souladu s § 2 odst. 4 a § 3 odst. 3 informačního zákona se projednávaná žádost **odmítá** v části, v níž žadatel požaduje poskytnutí data a času přidělení věci sp. zn. 29 ICdo 151/2019, neboť se jedná o požadavek na poskytnutí neexistující (nové) informace.

II. Podle § 15 odst. 1 v souladu s § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona se projednávaná žádost v části „s jakým návrhem, či návrhy byla případně věc předložena“ v řízení projednávaném pod sp. zn. 29 ICdo 151/2019 **odmítá**, neboť se jedná o informaci spadající do rozhodovací činnosti soudu.

Odůvodnění:

Povinný subjekt obdržel projednávanou žádost, která byla výslovně označena jako žádost o informace podle informačního zákona, v následujícím znění (důraz doplněn):

*„*Nejvyšší soud, předseda soudu, Petr Angyalossy**

Policejní prezident, Policie ČR

**k č. j. PPR-36652-3/ČJ-2020-990310 **

Ministryně spravedlnosti, Marie Benešová, Ministerstvo spravedlnosti ČR

Žádost o informace ze dne 02.06.2021, dle zák.č.106/1999 Sb.

*Sdělte, zda byla Nejvyššímu soudu předložena věc pod sp.zn.:177 lcm XY Městského soudu v Praze (žaloba na určení o neplatnosti kupní smlouvy o prodeji nemovitosti mimo dražbu) s **jakým návrhem, či návrhy byla případně věc předložena** a kterému soudci zpravodaji, předsedovi senátu a kterému senátu Nejvyššího soudu byla popř. věc přidělena, přičemž žadatel o informace žádá o datum a čas nápadu věci na soud a **datum a čas přidělení věci zákonnému soudci, resp. zákonnému senátu Nejvyššího soudu.***

Informaci žadatel o informace žádá poskytnout dříve než v zákonné lhůtě 15 dní na e.mail elektronicky: XY@gmail.com .“

K výroku I. rozhodnutí:

Podle § 15 odst. 1 informačního zákona „*pokud povinný subjekt žádosti, byť jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně o odmítnutí části žádosti*“.

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny **přiměřeným** způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Zákonem, který provádí uvedené ustanovení čl. 17 odst. 5 Listiny, je právě informační zákon. Podle § 1 informačního zákona tento zákon zpracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje pravidla pro poskytování informací a dále upravuje podmínky práva svobodného přístupu k těmto informacím. Podle § 2 odst. 4 informačního zákona se „*povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*“

Podle § 3 odst. 3 informačního zákona „*informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, **zaznamenaný** na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě, nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.*“

Při posouzení žádosti je třeba jednoznačně dospět k závěru, že „*povinnost poskytovat informace míří do minulosti, tj. vůči skutečnostem, které již **nastaly a trvají** (nebo podle názoru žadatele nastat měly či mohly).*“ (viz JELÍNKOVÁ, J., TUHÁČEK, M.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2017, 284 s., str. 24*). Dále též i následující komentářový závěr (viz FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 62 – 63): „*Ve všech těchto případech tedy nastává specifická situace, v níž žadatel požaduje určitou informaci, která se sice pojmově vztahuje k působnosti povinného subjektu /.../, avšak v okamžiku podání žádosti neexistuje, resp. neexistuje v žadatelem poptávaném stavu, a žadatel se výslovně nebo implicitně domáhá jejího vytvoření.*“

Nejvyšší soud neeviduje datum a čas přidělení jednotlivých věcí konkrétnímu senátnímu oddělení příslušného kolegia a následně také konkrétním soudcům, kteří tvoří tříčlenný senát, jenž ve věci (zpravidla) rozhoduje, kdy je dále stanoven příslušný předseda senátu a soudce zpravodaj. Uvedený proces se řídí rozvrhem práce, což bylo ostatně témuž žadateli sděleno a podrobně popsáno v odpovědi již dříve, a to např. v rámci řízení sp. zn. Zin 160/2018. Pro správné přidělení věci v souladu s rozvrhem práce je samozřejmě rozhodující, aby podatelna Nejvyššího soudu zaznamenala datum a také čas nápadu věci na Nejvyšší soud (datum a čas doručení na podatelnu). Žádný právní předpis přitom nestanoví Nejvyššímu soudu povinnost, aby byl přesně evidován také čas administrativního úkonu, kterým je přidělení věci konkrétnímu senátnímu oddělení příslušného kolegia Nejvyššího soudu a jeho soudcům. Proto také Informační systém Nejvyššího soudu ISNS (dále jen „ISNS“) tyto údaje neeviduje. Obdobnou odpověď obdržel žadatel již v rámci řízení sp. zn. Zin 159/2019 (přidělování věcí u trestního kolegia Nejvyššího soudu), respektive v rámci řízení sp. zn. Zin 55/2020 (přidělování věcí v rámci civilního kolegia Nejvyššího soudu) a souhrnně taktéž v rámci předchozího řízení o poskytnutí informace sp. zn. Zin 71/2021.

ISNS sleduje a přesně vyhodnocuje jen konkrétně zadané statistické údaje, jejichž sledování si vyžaduje běžná denní činnost soudu, a to podle parametrů, které jsou do něj předem naprogramovány. Požadavek na sledování přesného času administrativního úkonu takto naprogramován není, z výše popsaného vyplývá, že k tomu není důvod. Pro úplnost je třeba dodat, že se takový časový údaj nikde nevypisuje ani ručně do spisů. Vzhledem k výše uvedenému se tedy žadatel domáhá poskytnutí informace, kterou Nejvyšší soud nedisponuje, a ani žádný právní předpis mu neukládá požadovanou informaci disponovat.

Povinný subjekt proto projednávanou žádost v uvedené části vyhodnotil jako požadavek na poskytnutí neexistující informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona a žádost ve specifikované (v textu žádosti zvýrazněné) části odmítl.

K výroku II. rozhodnutí:

Podle § 15 odst. 1 informačního zákona „*pokud povinný subjekt žádosti, byť jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně o odmítnutí části žádosti*“.

Povinné subjekty ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona „*neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků*.“

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny **přiměřeným** způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Zákonem, který provádí uvedené ustanovení čl. 17 odst. 5 Listiny, je právě informační zákon. Podle § 1 informačního zákona tento zákon zpracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje pravidla pro poskytování informací a dále upravuje podmínky práva svobodného přístupu k těmto informacím.

Předmětem části projednávané žádosti je mj. požadavek na poskytnutí informací „*s jakým návrhem, či návrhy byla případně věc předložena*“ v řízení sp. zn. 29 ICdo 151/2019. Jedná se tak o požadavek na poskytnutí informací z rozhodovací činnosti soudů. Tento požadavek proto směřuje k poskytnutí informací, které vždy s odkazem na ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona Nejvyšší soud neposkytuje (vyjma obecného údaje o „předmětu řízení“, který se zapisuje do ISNS, respektive shrnutí, které je obsaženo v textu vydaného rozhodnutí, o němž je možné informovat - viz níže poskytovaná informace). Žádost o poskytnutí informací k průběhu konkrétního dovolacího řízení, včetně informování o obsahu „návrhu“ (dovolání či jiného podání), jednoznačně spadá pod režim citovaného ustanovení informačního zákona a povinný subjekt tyto informace nemůže poskytnout, respektive může poskytnout pouze obecné informace (viz níže poskytované informace).

Povinný subjekt se přitom nebrání poskytování informací o výsledcích rozhodovací činnosti, která musí být zcela pod veřejnou kontrolou, avšak v souladu s § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona neposkytuje informace o samotném průběhu rozhodovací činnosti, která k závěrečnému rozhodnutí vedla, mezi tyto nepřípustné žádosti o informace jednoznačně spadá ve vymezené části i projednávaná část žádosti o poskytnutí informací

o návrzích (informací o obsahu podkladů), z nichž Nejvyšší soud vycházel při rozhodování ve věci.

Projednávaná žádost v dané části podle názoru povinného subjektu ani nedává prostor k úvaze, zda informace (ne)poskytnout. Na rozdíl např. od ustanovení § 11 odst. 1 informačního zákona, který uvádí (důraz doplněn) „**Povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud**“, se v ustanovení § 11 odst. 4 informačního zákona výslovně píše (důraz doplněn) „**Povinné subjekty dále neposkytnou informace o...**“. Podle povinného subjektu tak zákonodárce výslovně omezuje správní úvahu k poskytování jednotlivých informací z rozhodovací činnosti soudů.

Povinný subjekt odkazuje nejen na samotné striktní znění zákona, ale též na nálezný Pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/10, které dne 30. března 2010 rozhodlo o změně původního znění § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, ze kterého vypustilo (zrušilo) původně začleněné slovo „pravomocných“, rozumějme rozsudků. V předmětné části zákona tak Plénum Ústavního soudu rozšířilo práva žadatelů na poskytnutí i nepravomocných rozsudků ze strany povinných subjektů, **avšak ponechalo zákonným neposkytnutí dalších informací z předchozího průběhu soudního řízení, resp. rozhodovací činnosti soudů.**

K neposkytování informací z rozhodovací činnosti soudu na základě informačního zákona poukazuje povinný subjekt taktéž na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2020, sp. zn. 29 A 170/2017 (zvýraznění doplněno povinným subjektem):

*„17. K meritu věci lze uvést následující. Právo na informace je garantováno zejména v čl. 17 Listiny základních práv a svobod, ale také v čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. **Tato práva nejsou bezbřehá a absolutní, ale naráží na určitá omezení a limity.** Legitimní omezení práva na informace stanoví čl. 17 odst. 4 Listiny, podle něhož svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Obdobně čl. 10 odst. 2 Úmluvy stanoví, že výkon těchto svobod (svobody projevu a práva na informace), protože zahrnuje povinnosti i odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci. /.../*

*24. /.../ **Kontrola jejich práce je možná posléze, cestou poskytnutí soudního rozhodnutí.** Pokud měl žalobce zájem kontrolovat kvalitu práce ministra spravedlnosti, postačilo by mu k tomu konečné rozhodnutí Nejvyššího soudu o předmětné stížnosti, příp. poskytnutí textu stížnosti poté, co o ní žalovaný rozhodl.*

*25. /.../ **Vůle zákonodárce je přitom v tomto ohledu zcela zřejmá, jiné informace o rozhodovací činnosti soudů než ty, které jsou obsaženy v soudních rozhodnutích, povinné subjekty nemohou žadatelům poskytnout.***

*28. Soud tak má za to, že odmítnutí žádosti o informace bylo opodstatněné. Odůvodnění napadeného rozhodnutí **včetně poukazu na nezbytnost jednotného rozhodování, což je jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů, obstojí.** /.../ Jak totiž již bylo uvedeno, tvrzená snaha o kontrolu práce ministra spravedlnosti mohla být stejně dobře naplněna i jinak.“*

Dále je příhodné odkázat i na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2016, sp. zn. 29 A 133/2015, v němž je uvedeno mj. následující (důraz doplněn):

„Vůle zákonodárce je přitom v tomto ohledu zcela zřejmá, jiné informace o rozhodovací činnosti soudů než ty, které jsou obsaženy v soudních rozhodnutích, povinné subjekty nemohou žadatelům poskytnout.

/.../ žalovaný toto omezení práva na informace mohl aplikovat pouze v případě, kdy po něm byla požadována informace o jeho rozhodovací činnosti. Tak tomu v daném případě bylo. /.../ Z uvedeného plyne, že z informační povinnosti je vyňat celý rozhodovací mechanismus soudu v konkrétní věci, s výjimkou rozhodnutí.

/.../ z hlediska veřejné kontroly soudnictví je podstatná zejména obecná dostupnost soudních rozhodnutí. Na základě této dostupnosti pak mohou být jednotlivá rozhodnutí předmětem veřejného diskurzu. Za zákonnost těchto rozhodnutí a postupů vedoucích k jejich vydání odpovídá z institucionálního pohledu soud, personálně pak soudci projedávající a rozhodující danou věc.“

Na základě zákonné výjimky z poskytování informací z rozhodovací činnosti soudu tak povinnému subjektu nezbylo, než žádost ve vymezené části odmítnout, a to podle účinného znění § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona.

Na vyhodnocení této části žádosti povinným subjektem nemá vliv ani skutečnost, že žadatel byl přímo účastníkem soudního řízení sp. zn. 29 ICdo 151/2019. Povinné subjekty musí při vyřizování žádosti o informace přistupovat ke každému žadateli rovným způsobem. Naopak skutečnost, že se účastník řízení domáhá informací z procesního spisu, mu dává možnost uplatnit práva obsažená v zákoně č. 99/1963 Sb., Občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zejména pak právo účastníka řízení k nahlížení do soudního spisu. Žadatel má tak v rukou nástroj, kterým se jednoznačně může domoci požadované informace způsobem nastaveným zákonodárci (žadatel má možnost seznámení se s kompletním textem „návrhu“).

Povinný subjekt současně vysvětluje, že rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti nezasílá na v žádosti uvedenou elektronickou e-mailovou adresu, která by byla vyhovující v případě kladného vyřízení žádosti (v případě přímého poskytnutí všech požadovaných informací nebo odkazem na již zveřejněné informace), nýbrž prostřednictvím poštovních služeb. Podle § 19 odst. 4 zákona č. 500/2004, správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), může správní orgán doručovat na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu účastníka řízení, pokud to nevyklučuje zákon nebo povaha věci. Podle § 19 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 72 odst. 1 správního řádu musí povinný subjekt doručit rozhodnutí do vlastních rukou, což v případě doručení na adresu na udanou elektronickou adresu není zajištěno, neboť žádost neobsahuje uznávaný elektronický podpis ve smyslu zákona č. 297/2016 Sb., o službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce. Uvedená elektronická adresa je zpravidla vyhovující v případě poskytnutí informace, kdy informační zákon klade na povinný subjekt v doručovací fázi méně formálních povinností, avšak nemůže bez jistých pochybností obstát při postupu, který vychází z § 15 informačního zákona, neboť povinný subjekt odesláním písemného vyhotovení rozhodnutí na „běžnou elektronickou adresu“ není schopen hodnověrně prokázat okamžik doručení. Po správní úvaze tak dospěl povinný subjekt k názoru, že uvedenou elektronickou adresu nemůže pro nesoulad s citovanými ustanoveními správního řádu akceptovat. Na základě výše uvedeného doručuje

povinný subjekt předkládané rozhodnutí prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu trvalého pobytu, která byla uvedena v textu projednávané žádosti.

Poučení: Proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, nebo její části, je možné podle § 16 odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podat odvolání, které se podává u povinného subjektu do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí.

Poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona

Ke zbývající části projednávané žádosti, kde nebylo poskytnutí informací částečně odmítnuto výrokem předkládaného rozhodnutí, poskytuje povinný subjekt požadované informace formou následujícího sdělení.

K řízení sp. zn. 29 ICdo 151/2019, k němuž byl Nejvyššímu soudu předložen spis Městského soudu v Praze sp. zn. 177 ICM XY, poskytuje povinný subjekt následující informace – věc napadla na Nejvyšší soud dne 26. 11. 2019, v 12:00 hodin. Předmět řízení je v Informačním systému Nejvyššího soudu (dále jen „ISNS“) veden jako „Rozhodování o návrhu na delegaci“. Předsedou senátu byl určen JUDr. Petr Gemmel, soudkyní zpravodajkou JUDr. Helena Myšková, dalším členem tříčlenného senátu byl JUDr. Zdeněk Krčmář.

„Návrh“ je v textu rozhodnutí sp. zn. 29 ICdo 151/2019 definován následovně: „Podáním datovaným 9. září 2018 žalobce (mimo jiné) navrhl, aby věc byla odňata Městskému soudu v Praze a přikázána Krajskému soudu v Brně z důvodu nutnosti i vhodnosti. Usnesením ze dne 10. října 2019, č. j. 177 ICM XY, Městský soud v Praze vyzval žalobce k doplnění návrhu na přikázání věci jinému soudu (a současně ho poučil o tom, jak má návrh doplnit). Podáním datovaným 21. října 2019 žalobce doplnil, že důvodem pro přikázání věci jinému soudu jsou „neodůvodněné průtahy v řízení v nepředložení opakovaných návrhů na určení lhůty k provedení procesního úkonu, soudy obou stupňů s předkládacími zprávami k rozhodnutí Nejvyššímu soudu, na odnětí a přikázání všech výše a níže uvedených věcí po dobu delší než 11 měsíců“. Dále žalobce polemizuje s postupem soudkyně J. H., jež (dle žalobce) ignoruje procesní úkony a „nezákonným způsobem si přisvojuje pravomoci, které jí nenáleží“. Další výhrady vůči soudkyni J. H., jejímu chování a jednání pak žalobce uplatnil v podání datovaném 25. listopadu 2019.“

Celý text pseudonymizovaného rozhodnutí je dostupný i na webu Nejvyššího soudu, případně viz odkaz:

https://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/B214CDE2B20085CBC12585650018BD55?openDocument&Highlight=0,%C2%A7%2042%20z%C3%A1kona%20%C4%8D.%20283/1993,

Zcela na závěr povinný subjekt opět konstatuje, stejně jako v případě mnohých dřívějších žadatelových žádostí podle informačního zákona, že projednávaná žádost byla vyhodnocena v souladu s Organizačním řádem Nejvyššího soudu (dostupný z níže uvedeného odkazu), podle žadatelova označení i vlastního obsahu podání, jako žádost o informace podle informačního zákona, proto bylo podání zařazeno do rejstříku „Zin“ a nikoliv do rejstříku „S“ předsedy Nejvyššího soudu. Organizační řád Nejvyššího soudu ukládá jednoznačnou

kompetenci vyřizování žádostí podle informačního zákona oddělení styku s veřejností, viz následující citace (zvýraznění doplněno).

„Oddíl 4 Oddělení styku s veřejností

§ 35 Vedoucí oddělení styku s veřejností

(1) Vedoucí oddělení styku s veřejností zejména:

c) plní úkoly vyplývající ze zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů,

d) je oprávněnou úřední osobou ve smyslu § 15 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vydává rozhodnutí podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, “

Organizační řád je dostupný z následujícího odkazu:

[http://www.nsoud.cz/judikatura/ns_web.nsf/0/0E2C3F662AD69D4BC125843C004CE6BC/\\$file/Organi za%C4%8Dn%C3%AD%20%C5%99%C3%A1d.pdf](http://www.nsoud.cz/judikatura/ns_web.nsf/0/0E2C3F662AD69D4BC125843C004CE6BC/$file/Organi za%C4%8Dn%C3%AD%20%C5%99%C3%A1d.pdf)

Vzhledem k tomu, že režim informačního zákona dává žadatelům o informace obecně lepší podmínky a nástroje jak uplatnit právo na informace, poskytuje mu více opravných prostředků a určuje také konkrétní zákonné lhůty pro vyřízení, považuje povinný subjekt i z tohoto hlediska vůči žadatelům za vstřícnější vyřizovat tato podání v agendě „Zin“, bez ohledu na skutečnost, že v určitých případech žádosti směřují paralelně taktéž k předsedovi Nejvyššího soudu. Je vhodné upozornit, že i žadatel v rámci mnohých předchozích řízení podle informačního zákona daný postup povinného postupu nerozporoval, proto neshledal povinný subjekt ani v současném případě důvod se od této zavedené praxe jakkoli odchýlit.

Povinný subjekt doplňuje, že respektuje volbu žadatelů, kteří mají plně ve svých rukou, jakým formálním rámcem se jejich žádost bude řídit. Pokud se **domáhají informací** podle informačního zákona, považuje povinný subjekt odkaz na informační zákon jako „nesilnější titul“, jenž poskytuje žadatelům dostatečnou obranu a komfort opravných prostředků, které by jim v řízení mimo informační zákon nebyly k dispozici.

Poučení: Proti způsobu vyřízení žádosti v části, kde jsou poskytovány informace, je možné podle § 16a odst. 1 informačního zákona podat stížnost do 30 dnů od doručení poskytovaných informací. Stížnost se podává přímo k povinnému subjektu, který informace poskytl.

V Brně dne 10. 6. 2021

Mgr. Petr Tomíček
vedoucí oddělení styku s veřejností,
pověřený vyřizováním žádostí podle informačního zákona